

Медсестра ШИЄ... ЛЯЛЬКИ



Серед нас живуть люди, котрі своєю появою на світ збагачують людство чимось прекрасним, унікальним. Вони щодень виконують свої життєві завдання, праведно заробляють на хліб насущний, а вечори присвячують своїй улюбленій справі. Години, проведені за улюбленим заняттям, вважають найприємнішими й найщасливішими. Так говорить Наталія Борисівна Кухарук медсестра з Рівненської поліклініки за числом 2, з якою я познайомилася не за вельми приємними обставинами щодо стану свого здоров'я.

Її роботи дійсно гарні, оригінальні і креативні. В них – відображення характеру, оптимістичного світогляду майстрині. Вона плете гачком дивної краси речі – іграшки-ляльки, кофтинки, сукні, жилети, навіть чобітки! Мені цікаво було почути з вуст цієї талановитої жінки оповідь про її таке гарне захоплення:

– Пані Наталіє, чи давно ви займаєтесь цим ремеслом?

– Я почала займатися ручною роботою давно. Змалку плела лялькам різну одяжину. В студентські роки я сама плела собі светри, сукні, шапочки, шарфи, рукавички. Мама завжди заохочувала мене до ручної роботи: сама купляла нитки, гачки, спиці, радила, як краще зробити ту чи іншу річ. Потім, у дорослому віці, коли я перебувала у декретній відпустці, знову почала плести серветки, скатертини, пізніше – одяг для дитини.

– Мабуть, хтось у родині мав золоті руки?

– Так, ви вгадали. Мій батько на всі руки майстер, за що він не береться, все у нього виходить гарно (робив меблі, малював і випалював картини, ладив електроприлади).

– Я бачу в вашій колекції є речі просто унікальні: це сукні, виконані філігранно. Це дуже тонка робота, надзвичайної краси. То ви ще й маєте чудовий смак, вмієте підбирати і поєднувати кольори.

– О, це ціла історія! Я розпочала освоювати плетіння суконь ще у важкі для усіх нас 90-ті роки, коли я була дівчиною, хотілося пристойно виглядати, а коштів на гарне вбрання не було. От і довелося самій щось придумувати і метикувати, втілювати свої фантазії у реальність буття. З того часу і плету сукні.

– А коли ви почали виробляти іграшки? Вони у вас дуже милі, добрі, привабливі, приємні на дотик.

Іграшки я почала плести не так давно, лише півтора року тому. Спочатку дивилася майстер-класи в Інтернеті, потім, з'явилися власні знахідки, власне доповнення певними елементами, дещо змінила в самій конструкції ляльки, у вираз облич вкладаю свої емоції.

– Наталіє Борисівно, ви уже десь виставляли свої роботи? Адже вони варті того, щоб їх побачили люди?

– Так, останнім часом я беру участь в виставках-продажах на великі свята в Рівному – на «Музейних гостинах», «День міста», а також цього року в Одесі був «Вишиванковий фестиваль», де я також брала участь в рамках цього заходу, виставляла свої роботи. Люди жваво цікавились моїми роботами, дещо вдалося продати.

дещо вдалося продати.

– Що ви наостанок хотіли б сказати, можливо, чогось побажати?

– Я б хотіла, щоб в нашому місті більше приділялося б уваги ручній творчості, більше пропагували цей вид мистецтва, організовували виставки і спеціальні магазини з виробів хендмейду. Не знаю, можливо, вони і є, але більшість моїх знайомих самотужки шукають покупців на свої унікальні вироби. Я не проти заплатити якісь комісійні гроші, здаючи свої вироби в магазин. Від цього виграла б не лише я, а й держава.

Віра МЕЛЬНИКОВА